

handlinger, som kan tænkes, og som bør kunne straffes. Udgangspunktet er derfor den generelle regel i paragraffens stk. 1, der rammer enhver form for bistand til fjenden, hvorved naturligvis underforstås, at bistanden er retsstridig eller utilbørlig. Under en besættelse forudsætter folkerettens regler jo et vist samarbejde med fjenden, der naturligvis må være retmæssigt. Der ville i og for sig ikke være noget i vejen for, at man kunne nøjes med reglen i paragraffens stk. 1. Alligevel har jeg ment, at man til vejledning for borgerne i stk. 2 bør nævne en række eksempler på strafbar bistandsydelse, delt i ikke mindre end 6 grupper. Disse eksempler skyldes i det store og hele de erfaringer, vi har gjort under den tyske besættelse. Når de medtages, er det i hvert fald utvivlsomt, at disse handlinger betragtes som utilbørlig bistand til fjenden. Da lovforslagets stk. 2 indledes med ordene: „Som bistand til fjenden anses navnlig følgende forhold“, er det klart, at paragraffens tyngdepunkt stadig ligger i stk. 1, og at modsætnings slutning fra eksemplerne i stk. 2 ville være uberettiget.

Lovforslaget indeholder en betydelig skærpelse, der formentlig kan anses som tilstrækkelig begrundet ved en henvisning til de sørgelige erfaringer, vi har gjort, siden straffeloven blev vedtaget i 1930. Strengere straffemaksimum er efter lovforslaget hjemlet i forhold til den nugældende straffelovs §§ 98, 99, 100, 105, 108, 111, 125, 128, 129 a og 136. Lovforslagets §§ 98, 99, 103 og 111 giver mulighed for under visse omstændigheder at anvende *dødsstraf*. Jeg skal her ikke komme ind på en mere indgående gennemgang af de argumenter, der kan anføres for og imod på dette område at indføre dødsstraf. Jeg kan herom henvide til den meget udførlige argumentation, som findes i den af det justitsministerielle udvalg udarbejdede betænkning side 14—19. Jeg forstår naturligvis godt de betæneligheder, der fra forskellig side kan gøres gældende mod at tage det skridt at lade dødsstraffen få indpas i vor straffelov, men regeringen har ikke ment at kunne tage ansvaret for at undlade at yde landets frihed og selvstændighed og stats-